

ON THE RELATIONSHIP OF ISLAM TO TERRORISM AND TERROR

Anwar Al-Anzi

Kingdom of Saudi Arabia, Ministry of health, anwaralanazi@fkn.unsa.ba

Abstract: This paper presents “Theoretical Approach and Critical Perspective in the Study of Islamic Political Movements” as an excerpt from the doctoral dissertation titled “Victims of Terrorism in the Middle East – Prevention and Protection”, conducted at the Faculty of Criminology, Criminal Justice and Security Studies, University of Sarajevo, Bosnia and Herzegovina (2021–2025).

The summary of this approach is based on the study of the legislative framework related to the prevention and suppression of terrorism in the Middle East, as well as on classical sociology and other sciences whose insights provide a scientific basis for proving the thesis that Islam inherently supports and protects the victims of terrorism and violence.

Our intention is to briefly present the theoretical foundation for this doctoral dissertation and to refute the claims about violence that enemies of Islam impose on Muslims through “Islamic terrorism” as a form of “Islamophobia,” proving that Islam does not support terror or terrorism.

Terrorism is not a product of “religious hatred”; rather, religion has been misused so that the “fight against terrorism” could serve as a means of addressing the global economic crisis. The majority of terrorism victims in the Middle East have emerged as a result of economic and political problems (or struggles for power) in these societies. Therefore, the governments in these societies are obliged to provide assistance, support, protection, and compensation for the victims of terrorism.

Keywords: assistance, support, protection, and compensation for victims of terrorism.

Field: Interdisciplinary field of criminology, security studies, and sociology, with a particular focus on social

O ODNOSU ISLAMA PREMA TERORIZMU I TERORU

Anwar Al-Anzi

Kraljevina Saudijska Arabija, Ministarstvo zdravstva, anwaralanazi@fkn.unsa.ba

Sažetak: U ovom radu biti će predstavljen „Teorijski pristup i kritičko gledište u proučavanju Islamskih političkih pokreta“ kao Separat iz doktorske teze pod nazivom „Žrtve terorizma na Bliskom istoku – prevencija i zaštita”. Sažetak ovog pristupa zasnovan je na proučavanju zakonodavnog okvira u vezi sa sprječavanjem i suzbijanjem terorizma na Bliskom Istoku, ali i na klasičnoj sociologiji i drugim naukama čija znanja treba da nam ponude naučni okvir za dokazivanje teze „da je Islamu svojstvena podrška i zaštita žrtava terorizma i nasilja“. Namjera nam je da ukratko predstavimo teorijski osnov za izradu ove doktorske disertacije i opovrgnemo teze o nasilju koje kroz „islamski terorizam“ kao „islamofobiju“ neprijatelji Islama nameću muslimanima, te da dokažemo da „Islam“ ne podržava „Teror“ i terorizam“! Terorizam nije proizvod “religijske mržnje” već je religija zloupotrijebljena kako bi se “iz borbe protiv terorizma” riješila svjetska ekonomska kriza. Najveći broj žrtava terorizma na Bliskom Istoku proizvele su ekonomski i politički problemi (ili borba za vlast) u ovim društvima. Upravo zbog toga, vladajući u ovim društvima dužni su obezbijediti pomoć, podršku, zaštitu i naknadu štete za žrtve terorizma.

Ključne riječi: pomoć, podrška, zaštita i naknada štete žrtvama terorizma.

1. O TEORIJSKOM PRISTUPU U PROUČAVANJU FENOMENA SAVREMENIH ISLAMSKIH POLITIČKIH POKRETA NA OSNOVU META METODOM PRIKUPLJENIH SAZNANJA

Koncept teorijskog pristupa u ovoj studiji odnosi se na skup teorijskih pretpostavki koje su međusobno povezane međusobnim odnosima kako bi oblikovale polazišta ili gledišta na proučavanju fenomena savremenih islamskih političkih pokreta . Ova studija ima za cilj pružiti kritički pogled na teorijske pristupe koji su korišteni u prethodnim istraživanjima i studijama islamskih političkih pokreta. Razmišljanje i ekstrapolacija prethodnih istraživanja i studija ovih pokreta otkriva da su se ova istraživanja i studije temeljile na dva glavna pristupa, prvo je kulturno-povijesni pristup, a u okviru ovog unosa moguće je razlikovati nekoliko perspektiva. Naime perspektivu modernizacije i dualnog društva, i perspektiva autentičnosti i zapadnjaštva, i religijska perspektiva zasnovana na posebnoj prirodi islama kao religije koja uključuje dinamiku obnove i kontinuirano ponovno rođenje samog sebe. Kur'an, Sunnet i islamska historija posebna su kultura koju su prihvatile različite civilizacije, koje su istovremeno i jedne od najstarijih civilizacija na svijetu, poput Egipta ili Persije/Iran, što se odrazilo i na njihovu percepciju i praksu Islama,

ali i na njihovo nerazumjevanje i različito tumačenje istih odredbi i propisa. Sa interpretacijom historije islama počeli su problemi na Bliskom istoku, a zajedno sa ovim problemima razvijale su se tri perioda islamske historije:

- Konfederacija muslimana i Jevreja u Medini, kojom je upravljao poslanik Muhammed, s.a.v.s., tokom perioda od 622. do 632. godine, odnosno deset godina.
- “zlatna era” Period vladavine četvorice pravovjernih halifa – Ebu Bekra, Omera, Osmana i Alije – trajao je od 632. do 661. godine, ukupno dvadeset devet godina.
- Period nakon pravovjernih halifa, dug oko 1340 solarnih godina, obuhvatao je vladavine različitih lidera i bio obilježen tiranijom, despotizmom, zloupotrebom vlasti, nepravdom i eksploatacijom siromašnih.

Jedna od ključnih lekcija iz rane historije islama jeste važnost ekonomije. Svaka reforma zahtijeva kompromise i preraspodjelu resursa, a sveobuhvatni reformski procesi moraju davati prioritet postizanju i očuvanju mira. S obzirom na današnje široko rasprostranjene negativne stereotipe i medijski oblikovano nerazumjevanje islama i muslimana, objavljivanje djela poput *Doprinos muslimana svjetskoj civilizaciji* od vitalnog je značaja za ispravljanje nepravdi i vraćanje historijske istine. Tradicionalna zapadnjačka historiografija, koja istražuje napredak nauke, priznaje rad grčkih i rimskih naučnika do otprilike 300. godine nove ere, a zatim uglavnom preskače period do 1500. godine, tj. evropske renesanse, vrlo šturo spominjući značajan i dalekosežan društveni, politički i naučni razvoj muslimanskog svijeta. Historičar Morowitz ovaj fenomen opisuje kao "crnu rupu historije". Što se tiče drugog pristupa, to je društveno-politički pristup koji se fokusira na opće društvene uslove u islamskim društvima koji su formirali motive za nastanak islamskih političkih pokreta, uključujući struje, grupe i organizacije. Pokret može prožimati cijelo društvo, prožimajući sve njegove društvene klase i segmente, a može biti i izraz određene društvene klase, ili utjelovljenje saveza posebnih klasa u društvu koja prihvataju islamsku religiju, kao oblik društvene svijesti, ali i kao koncept organizacije islamske države i vlasti. Ima ideološki okvir i referencu, pa stoga pokret u sebi sadrži mnoge organizirane i neorganizirane struje i grupe, i tajne i one koje djeluju na otvorenom polju. Oni koji odbacuju postojeći sistem u cijelosti i nastoje ga radikalno promijeniti i oni koji prihvataju sistem i rade kroz njega, čak i ako priznaju njegovu nezakonitost i imaju namjeru da ga promijene, svi oni mogu imati različite programe i metode rada, budući da se mogu boriti oko ovih programa i neposrednih praksi, ili ih na strateškom nivou kombiniraju, sa zajedničkim krajnjim ciljem, a to je uspostavljanje društva i države na islamskoj fundamentalističkoj osnovi. Postoje zapisi koji vjeruju da je oživljavanje islamskih političkih pokreta povezano s prirodom samog islama kao religije koja ima potencijal za samoobnavljanje i kontinuirano ponovno rađanje kroz povijest. Može se na početku reći da ih arapske i strane studije i spisi koji su usvojili ovaj pristup u proučavanju suvremenih islamskih političkih pokreta kombiniraju ih zanemarujući objektivne političke, ekonomske i društvene činjenice arapskog i islamskog društva i fokusirajući se na prioritete ideja, metoda i načina na koji muslimani misle o sebi i drugima, što apsolutno određuje njihove reakcije na Zapad. Ove studije se također fokusiraju na kulturne komponente muslimanskog života i sukob vrijednosti i standarda, ali nakon što su ispraznili sve iz toga društvenog i klasnog sadržaja, čak i ako se njime bavi u povijesnom kontekstu.

Islam je aktivna snaga u životu njegovih vjernika, a ne vjerski sistem vjerovanja izoliran od stvarnosti njihovih života. Umjesto toga, to je kompleks koji organizira sve aspekte ovog života. Prirodni razvoj društava koja se pridržavaju Islama regulira život muslimana. Drugi spisi izvještavaju da postoji uzročno -posljedična veza između perioda akutnih kriza koje su iskusile islamske nacije i fenomena ponovnog javljanja islamskih političkih pokreta. U tom kontekstu, historija muslimana se posmatra kao ciklusi opadanja, slabosti, uskrsnuće i povratak korijenima, a svaka faza slabosti i dekadencije dovodi do pokretanja fundamentalističkog ili oživljavajućeg odgovora, a islamski svijet se sada približava sredini petnaestog stoljeća po Hidžri, a šiitska tradicija kaže da kada su na početku svakog hidžretskog vijeka obnova se događa vraćanjem čistom porijeklu islama prije nego što je zagađen inovacijama i odstupanjima, a neki tvrde da uskrsnuće ili povratak nije tisućljeće, odnosno da se ne događa svakih tisuću godina, već je to stogodišnjica obnova koja se dešava svakih sto godina na osnovu Poslanikovog hadisa “Na početku svakih sto godina čovjek iz Mog ummeta će joj popravljati poslove njene religije!”

Što se tiče onih koji su prihvatili perspektivu modernizacije i dualnog društva kao ulaz u razumjevanje fenomena oživljavanja suvremenih islamskih političkih pokreta, oni su izvijestili da je pojava ovog fenomena dokaz neuspjeha muslimanskih mislilaca da formuliraju funkcionalni kompleks koji kombinira islam i modernizaciju ili njihov neuspjeh u definiranju uloge islama u modernom društvu. Ovaj neuspjeh praćen je stalnim poremećajima u odnosu modernizacije i islama u islamskim društvima, pa se u tom kontekstu naglašava o procesima brzih društvenih promjena kojima su ta društva bila podvrgnuta i njihovim kulturnim posljedicama muslimani koji su bili šokirani brzim promjenama, a ove studije su otkrile da je dolaskom Zapada počevši od kraja devetnaestog i početkom dvadesetog stoljeća, a zatim nasilnom integracijom društava Azije i Afrike, uključujući i društva koja ispovijedaju islam, u okvirima globalnog kapitalističkog sistema, ova društva su prošla institucionalne promjene u svom društvenom sistemu. Tradicionalne ekonomske, političke i kulturne, uključujući vjeru i vjerske vrijednosti, koje su trebale izgubiti svoju društvenu ulogu kao osnovu društva i političkog legitimiteta sa implantacijom struktura

nadolazećeg zapadnog modela. Religijski inspirirani politički aktivizam naročito je jačao u periodu neposredno nakon Trećeg arapsko-izraelskog rata 1967. godine. Ovaj sukob imao je dalekosežne posljedice po arapski svijet, izazvavši krizu identiteta i samosvijesti koja je dovela do preispitivanja nacionalističkih ideja i samokritičkog promišljanja unutar arapske inteligencije.

Zaključujemo da su politički islamski pokreti nastali na temelju činjenice da postoje povijesni, strukturni, ekonomski, politički i ideološki motivi koji su nepovoljni za određene društvene klase i grupe unutar arapskog i islamskog društva. Konsolidacija njihove volje i napora radi revolucije i rušenja postojećeg sistema, ili nametnuti reforme, a kako bi ove klase i grupe postigle svoje ciljeve, pribjegavaju upotrebi islama i njegovu primjenu kao ideološkog i referentnog okvira za njih („a u ime Islama“), ovisno o njihovom tumačenju, dijagnosticiraju i kritiziraju trenutne stvarnosti. Ovaj zaključak se posebice odnosi na organizirane i neorganizirane islamske političke grupe koje djeluju na otvorenom, i one koje imaju tajnu prirodu i koje su iskristalisale intelektualne vizije u različitom stepenu u pogledu promjene trenutne stvarnosti, te koriste različite metode i sredstva za ostvarenje ovih vizija. Politički islam se može razumjeti kao savremeni religiopolitički odgovor na duboke društvene i strukturne krize u arapskim državama, što potvrđuju rezultati novijih istraživanja o razvoju islamskih političkih pokreta i njihovim ideološkim okvirima (Khan, S., *Contemporary Islamic political movements*, 2022.)

2. O ODNOSU ISLAMA PREMA TERORU I TERORIZMU U ZAKLJUČNOM RAZMATRANJU

Savremena istraživanja potvrđuju da islam počiva na načelima jedinstva, etike i kontinuiranog moralnog napretka, pri čemu se naglašava univerzalna obaveza činjenja dobra i suzbijanja nepravde, što predstavlja temelj kur'anskog učenja o odgovornosti čovjeka (Mahmoud, A., *Islamic moral responsibility and the Qur'anic foundations of human conduct*, 2023). Primjeri pogrešne interpretacije značenja Sura iz Kurana: U Kuranu se može pronaći više ajeta koji mogu promovisati nasilje. Ilustrativan primjer je i Sura 9, stih 5: „kad prođu sveti mjeseci, onda ubijajte mnogobošce gdje god ih nađete, zarobljavajte ih, opsjedajte i na svakome prolazu dočekujte! Pa ako se pokaju i budu molitvu obavljali i zekat davali, ostavite ih na miru - jer Alah zaista prašta i samilostan je“ (Kuran, 2011:186). (Ibid)

Zaključak; Islam je nastao u vrijeme mnogoboštva u plemenskim zajednicama u kojim su jedni obožavali različite Bogove (ili više Bogova), a drugi koji su obožavali i klanjali se samo jednom Bogu (hrišćanstvo, judeizam i Islam). To je vrijeme pljačke i ubistava u cijelom svijetu, a posebno na Bliskom Istoku gdje su se pripadnici različitih plemena ubijali kako bi drugim nametnuli svoje vjerovanje, dok je u Evropi to vrijeme progona ne-hrišćana od inkvizicije! Hrišćanstvo i Judeizam nisu prijatna Islamu jer je “Bog” JEDAN za sve ljude na svijetu, i ne postoji hrišćanski Bog, Židovski Bog ili Muslimanski Bog na Bliskom Istoku! Musliman postajete kada izgovorite suru Ihlas koja u prevodu na bosanski jezik glasi:

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

- Reci: “On je Allah – Jedan!
- Allah je Utočište svakom!
- Nije rodio i rođen nije,
- i niko Mu ravan nije!”

Allah dž.š. u više ajeta obavještava Muhammeda, a.s., da mu se objava upućuje kao posljednjem Poslaniku (hatemul-enbija/Pečatu poslanika), u kontinuitetu s objavama upućenim prethodnim poslanicima. On ne donosi novu religiju, već potvrđuje i nastavlja put Božjih poslanika. Kur'anski ajet kaže: muslimani vjeruju u Allaha i u ono što je objavljeno njima, kao i u objave upućene Ibrahimovim, Ismailovim, Ishakovim i Jakovljevim potomcima, te Musau i Isau, i svim vjerovjesnicima koje je poslao Gospodar. Vjernici ne prave razliku među njima i pokoravaju se samo Jedinom Bogu (El-Bekara, 136). Ovog priznanja nema u ostalim monoteističkim religijama jer su one nastale prije nastanka Islama ili prije posljednje Božje objave! Ali i u Bibliji Bog želi: “I ako možete, i koliko je do vas, živite u miru sa svim ljudima“ (Entoni, 2001:270).

Sura El-Hadždž, ajet br. 39. : Islam dopušta odbranu onima koji su napadnuti, jer im se nasilje čini, a Allah je kadar da im pomogne. (Osman, F., *Džihad: Legitimna borba za ljudska prava, u: Ljudska prava u kontekstu islamsko-zapadne debate*, str. 223.) Muslimani s ogorčenjem odbacuju izjave nekih zapadnih političara i medijsko izvještavanje nakon terorističkih napada, poput onog u New Yorku 2001. godine, iz kojih se može steći dojam da islam odobrava ubijanje nevinih. Dio nesporazuma proizlazi iz činjenice da je Muhamed osnovao monoteističku religiju i novu državu. Muslimanski teolozi iz Muhamedovih postupaka i Kur'anskih učenja (50,8) zaključuju da islam obuhvata i religijski, i politički aspekt. Džihad se primarno shvata kao moralni napor na Božjem putu, ali uključuje i koncept pravednog rata (2,190-192; 4,89-91). Kur'an također priznaje religijski pluralizam (2,256; 11,118-119) i osuđuje nasilje bez opravdanog razloga (49,13). U službenim izjavama povodom 11. septembra 2001., muslimanske institucije širom svijeta, uključujući BiH, jasno odbacuju terorizam nad nevinima, dok istovremeno ne smatraju terorizmom legitimni oružani otpor protiv novih kolonizatora i njihovih lokalnih suradnika. (Zovkić, M., *Nasilja*

muslimanskih ekstremista, Riječki teološki časopis, 32(2), 2008, str. 327-358. Preuzeto s <https://hrcak.srce.hr/124591>) Prema Suri El-Hadždž, ajet br. 40.: Onima koji su potpuno nevini, a ipak prognani iz svog zavičaja samo zato što su govorili istinu: "Gospodar naš je Allah!" A da Allah ne suzbije neke ljude drugima, do temelja bi bili porušeni manastiri, i crkve, i havre, a i džamije, u kojima se mnogo spominje Allahovo ime. A Allah će sigurno pomoći one koji Njega pomažu - ta Allah je, zaista, moćan i silan. („Istina o šerijatu u islamu: riječ koja se spominje samo jednom u Kur'anu“, Logicno.com, preuzeto [datum pristupa], <https://www.logicno.com/zivotni-stil/istina-o-serijatu-u-islam-u-rijec-koja-se-spominje-samo-jednom-u-kuraniu.html>) Najpoznatiji klasični semantičari Allahove, dž.š., Knjige saglasni su da riječ džihād u Kur'anu ima tri kontekstualna značenja, i to:

- a) džihad oružjem (al-džihādu bi s-silāh),
- b) džihad riječju (al-džihādu bi l-qawl) i
- c) džihad djelom (al-džihādu bi l-a'mal).

(Al-Qaradawi, *Fiqhu l-džihad*, str. 209-210; bosanski prijevod: El-Karadavi, *Džihad*). Prema Božiću: Džihad dakle ne znači sveti rat, već "borbu" ili unutarnji ali i zajednički otpor, kako bi se suzbila nepravda u društvu. Radi se dakle prije svega o ostvarenju dobrog i ispravnog djelovanja. Često se Džihad smatra duhovnom borbom. Imajte na umu da termin Džihad nalazimo 33 puta u Kuranu. Također treba napomenuti da Džihad nije jedan od pet stubova islama. Šerijat bi, dakle, bio put koji vodi prema raju, mjestu obilja i vječnog blaženstva. Bistrina vode simbolizira odsutnost smutnje: strasti i ego su nadvladani, svijest se otvorila. U tom smislu, ideja šerijata ima duboku paralelu s biblijskim pojmom i Isusovim učenjem o „živoj vodi“ (Ivan 4,14) – obje tradicije govore o istoj stvarnosti: o putu prema Bogu kroz čistoću srca, razumijevanje i ljubav. Izvor: Evanđelje po Ivanu. („Istina o šerijatu u islamu: riječ koja se spominje samo jednom u Kur'anu“, *Logicno.com*, pristupljeno 15. 11. 2025., <https://www.logicno.com/zivotni-stil/istina-o-serijatu-u-islam-u-rijec-koja-se-spominje-samo-jednom-u-kuraniu.html>) Allahov Poslanik, a.s., nas je upozorio na nasilje pojasnivši njegove posljedice na Ahiretu pa je kazao: "Čuvajte se nasilja, jer je ono tmina na Sudnjem danu." (Muslim) („Istina o šerijatu u islamu: riječ koja se spominje samo jednom u Kur'anu“, *Logicno.com*, pristupljeno 15. 11. 2025., <https://www.logicno.com/zivotni-stil/istina-o-serijatu-u-islam-u-rijec-koja-se-spominje-samo-jednom-u-kuraniu.html>) Ebu Hurejre r.a. prenosi da je Allahov Poslanik a.s., rekao: „ Ako neko nanese nepravdu drugome, bilo u časti ili u imovini, treba to ispraviti dok je još u životu i dok postoji mogućnost za nadoknadu. Ako počinitelj ima dovoljno dobrih djela da pokriju težinu nepravde, ona će mu biti oproštena; ako nema, zlo počinjeno drugome prenijet će se na njegova djela.“ (Buhari) (<https://www.logicno.com/zivotni-stil/istina-o-serijatu-u-islam-u-rijec-koja-se-spominje-samo-jednom-u-kuraniu.html>) Prevazilaženje terorizma zahtijeva pristup koji promiče stvarne demokratske vrijednosti, odbacivanje ekstremističkih tumačenja religije, jačanje univerzalnih etičkih principa te poticanje dijaloga i smanjenje društvenih nejednakosti, što potvrđuju savremene studije o etici i prevenciji nasilja (Belhaj, A., *Overcoming violence in Islamic ethics*, 2025). Savremena istraživanja potvrđuju da islam i kur'anski tekst nasilje smatraju strogo ograničenim i dozvoljenim samo u izuzetnim okolnostima, te da se uvijek naglašava da je ono posljednja opcija, što objašnjava česte pogrešne interpretacije koje islam neopravdano prikazuju kao nasilan (Rahman, M. & Al-Sayed, A., *Islamic perspectives on violence and peacebuilding*, 2024). Savremena literatura potvrđuje da terorizam ima višestruke oblike, uključujući politički, kriminalni i državni terorizam, te da se određene države i ovlaštene akteri ponekad koriste terorističkim metodama za ostvarenje strateških ciljeva, što potvrđuju novija istraživanja o državnom terorizmu i proxy strukturama (Zinigrad, R., *State and Religion: The French Response to Jihadist Extremism*, 2023). U poređenju, broj žrtava terorizma koje su počinile različite terorističke organizacije – poput Al-Kaide, Hezbolaha ili Tamilski tigrova – obično se kreće od nekoliko desetina do najviše nekoliko stotina.

3. ZAKLJUČAK

Kako smo prethodno predstavili kroz kuranske sure "nasilje je dozvoljeno u samoodbrani ili odbrani Islama/vjere" od agresije i nasilja, a terorizam nije i ne može biti islamski, već je kao i do sada samo unutrašnji i vanjski, zavisno od toga ko ga finansira.

LITERATURA

- Al-Qaradawi, Y. (2009). *Fiqh al-jihad* (Vols. 1–2). Maktabat Wahba. (Bosnian translation: *Džihad*)
- Belhaj, A. (2025). *Overcoming violence in Islamic ethics: Tāhā 'Abd al-Rahmān's dialogism and moral responsibility*. *Religions*, 16(7), 896. <https://doi.org/10.3390/rel16070896>
- Khan, S. (2022). *Contemporary Islamic political movements: Structural causes and ideological frameworks*. *Middle East Review*, 54(3), 210–232.
- Mahmoud, A. (2023). *Islamic moral responsibility and the Qur'anic foundations of human conduct*. *Journal of Islamic Ethics*, 7(2), 112–134. <https://doi.org/10.1163/24685542-12340089>

- Osman, F. (1996). Džihad: legitimna borba za ljudska prava. In E. Karić (Ed.), *Ljudska prava u kontekstu islamsko-zapadne debate* (pp. 213–229). Pravni centar, Fond otvoreno društvo Bosne i Hercegovine.
- Rahman, M., & Al-Sayed, A. (2024). *Islamic perspectives on violence and peacebuilding in modern societies*. *Journal of Islamic Social Research*, 12(4), 301–325.
- Schmid, A. P. (2011). Political terrorism typology. In J. Marsden & A. Schmid (Eds.), *The Routledge handbook of terrorism research* (pp. 171–200). Routledge.
- Stanković, N. (2014). *Terorizam i finansiranje terorizma*. Evropski Univerzitet Brčko Distrikt.
- Zinigrad, R. (2023). *State and religion: The French response to jihadist extremism*. *Religions*, 14(8), 1010. <https://doi.org/10.3390/rel14081010>
- Zovkić, M. (2008). *Nasilja muslimanskih ekstremista*. *Riječki teološki časopis*, 32(2), 327–358.